

[Ragnhild Andersen.]

lem kom med her angående nødvendigheden af at forhøje renten ude i landkommunerne.

Det ærede medlem svarede mig ikke, da jeg spurgte, hvorfor hans parti i fjor forkastede at forhøje beklædningstillægget ude i landkommunerne med de 87 kr., som rentemodtagerne dér får mindre, end de får i København. Han udtalte sig heller ikke om, hvordan han mener det skal ordnes for rentemodtagerne i København, som efter det ærede medlems forslag skal betale for de forbedringer han mener skal gives til rentemodtagerne i landkommunerne, i den forstand at de skal have en mindre eengangsytelse end oprindeligt foreslået. Det ærede medlem må jo vel huske på, at der er tale om rentemodtagere her i hovedstaden, som har under 4 000 kr. i årlig rente. Jeg tror, at både det ærede medlems parti og andre vil være tjent med at stemme dels for fuld udligning og dels for de forhøjelser af grundbeløbene på 300 kr. og 200 kr. — varige forbedringer — som er foreslået af mit parti.

Jeg har bemærket mig de udtalelser, som den ærede ordfører for det konservative folkeparti, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, fremsatte om spørgsmålet enkepension. Det ærede medlems parti går ind for disse 20 mill. kr. til udligning mellem kommunegrupperne efter 1. april, uanset at man — i hvert tilfælde det ærede medlem — har haft visse betænkeligheder. Men det ærede medlem rørte ved et stort spørgsmål, da han omtalte spørgsmålet om enkepension, og jeg vil gerne sige til den højtærede minister, at uanset hvilke forslag der måtte komme fra folkeforsikringskommissionen — det har man jo ikke lov til at udtale sig om, før den er færdig — synes jeg, at når der foreligger sådanne ønsker fra det konservative folkepartis side, og når mit parti ved talrige lejligheder har givet udtryk for vort ønske om at nå frem til en enkepensionsordning, vil det være rimeligt, om den højtærede minister vil love os her i folketinget at fremsætte forslag derom, idet vort ønske i dag tilsyneladende deles af adskillige partier.

Søren Andersen: Jeg vil gerne sige tak for den tilslutning, jeg fik til mit forslag fra retsforbundets side. Jeg beklager, at

jeg ikke er i stand til også at takke de øvrige partiordførere, for jeg synes stadigvæk, at det forslag, som vi stiller sammen med det konservative folkeparti, ganske logisk må siges at være langt det bedste.

Det ærede medlem hr. Kaj Andresen kan ikke rigtig forstå værdien af vort forslag, han vil ikke rigtig forstå sammenhængen mellem det ændringsforslag, som vi alle tilslutter os, og hvorefter disse beløb skal komme til udbetaling den 1. april, og så det forslag, vi stiller som underændringsforslag. En langt, langt bedre evne til at forstå forholdene har det vist sig, at rentenyderne selv har. Jeg vil gerne bede om formandens tilladelse til et citat fra en generalforsamling, der er holdt i aldersrentenyderforeningen i Frederikshavn, hvor formanden bl. a. udtalte:

„Ingen kan i dag forudse, hvad der kommer ud af den nedsatte kommissions arbejde“ — han tænker her på folkeforsikringskommissionen — „men da der skal gå mindst 30 år, før folkepensioneringen kan være gennemført, ser vi gamle hen til en forbedring af de nulevendes kår. Der blev ved valget i efteråret talt om udjævning af takstgrænserne mellem landdistrikt, provinsby og hovedstad. Især venstres talere gik stærkt ind for tanken, og det viser sig, at partiet venstre lader handling følge efter ordet. Venstre og konservative har i fællesskab udarbejdet et ændringsforslag til regeringens og de radikales forslag om udbetaling af eengangsytelse, hvorved forskellen mellem de tre zoner udjævnes. Når socialdemokratiet ikke så gerne vil være med, skyldes det sikkert hensynet til hovedstaden.“

Man ser af dette citat fra en generalforsamling i aldersrentenyderforeningen i en ret stor provinsby, at de gamle meget vel forstår den politik, vi fører, den indsats, som vi øver med hensyn til udligning kommunegrupperne imellem.

Den ærede socialdemokratiske ordfører siger, at det foreslåede eengangsbeløb, 150 kr. pr. ægtepar, lige netop er halvdelen af det første beløb til at sætte folkepensioneringen i gang. Når de gamle får at vide, at der er en ideel forbindelse imellem den og det eengangsbeløb, der udbetales lige til alle, må de rettelig og vitterlig få en fornemmelse af, at det er ikke den absolutte udligning,